

исплашено и се готвяло заедно съ Българитѣ да испрати депутация до началника на передовия отрядъ съ молба поскоро да заеме града. Това обстоятелство, впоследствие, се потвърди и то се обясняваше съ това, че Турцитѣ ги било страхъ да ги не нападнатъ Българитѣ, и наопаки. Както и да е, опълчението напустна Чанакчийскитѣ лѣджи и продължи пътя си за Стара-Загора.

Отъ банята опълчението трѣгна право къмъ югъ. Още отъ самия бивуакъ започнахме да се въскачваме по сѣверния склонъ на Сръдня Гора. Малко по горѣ отъ банята, току до самото шосе, имаше едно турско беклеме. До това беклеме горѣше огънь, а въ него трупѣтъ на заптието, убито, казватъ, отъ казацитѣ, защото стрѣляло въ тѣхъ, и хвърлено въ огъня, за да не се разнася зловоние.

Отъ беклемето на горѣ се искачихме на една вълнообразна площадъ, гдѣто опълчението се спрѣ за малка почивка.

Дружинния командиръ ме прати да ида напредъ въ Стара-Загора, за да приема потрѣбнитѣ за дружината продукти и азъ, безъ да се спирамъ, продължихъ пътя.

На истокъ отъ шосето въ $\frac{1}{2}$ верста се простира единъ доволно дълбокъ долъ. Този долъ по къмъ югъ се доближава до шосето. Въ него протича една малка рѣчица. Тукъ шосето бѣ тѣсно и едвамъ можеше да се разминаватъ двѣ коля. На источния скатъ на долината е расположено българско богато с. Дервентъ. Въ дѣсно отъ шосето и къмъ югъ се вижда една висока коническа възвишенность. Пътя отъ възвишенността започва да се понижава къмъ югъ и влиза въ Ст. Загорската тѣснина. По тая тѣснина протича една горска рѣчица, — Бедечка, въ която се влива и оная отъ горския долъ. Отъ начало пътя върви по лѣвия брѣгъ на рѣчицата, а по нейдѣ той се възвишава надъ коритото ѣ до 20—30 аршина. Тукъ той до толкова бѣ тѣсенъ, щото съ голѣмъ трудъ и опасность можаха да се разминатъ двѣ коля. По долу, пътя минава ту на дѣсния, ту на лѣвия брѣгъ. Най